

DIN COMEDIILE lui T. ALEXI.

APĂ RECE.

GLUMĂ ÎNTR'UN ACT.

BCU Cluj Central University Library Cluj

EDITURA LIBRĂRIEȘI CIURCU,
BRASSÓ.

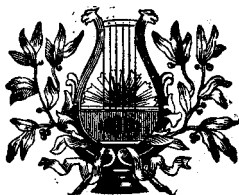
APĂ RECE.

GLUMĂ ÎNTR'UN ACT

LOCALISATĂ DE

THEOCHAR ALEXI.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

EDITURA

LIBRERIEI CIURCU, BRASSÓ

1903.

PERSÓNELE:

Susana Muntean, o văduvă tînără.

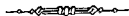
Andreiŭ Glasnic.

Victorița, camerieră.

Un servitor.

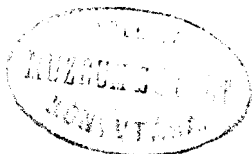

Odaie elegantă. Mobile de modă, covóre, tablouri. În dreapta și în stînga pe planul I. câte o canapea. În mijlocul scenei o masă rotundă cu diferite obiecte de artă. Pe planul al II-lea în dreapta un pian, d'asupra lui un portret. Pe planul I. în dreapta o fereastră. Ușe în fund și de lături.

Voia de reprezentare se procură dela autor.

Adresa: Librăria Ciureu, Brassó.

70882

Tipografia CIURCU & Comp., Brassó.

SCENA I.

Victorița. Mai pe urmă **Susana.**

Vict. (singură. Stă la ferăstră). Ba deș — este cocóna, vine deja a casă. Him, ce visită scurtă. De bună sémă a avut érași vr'o aventură mică. Cât e de ciudată și fantastică.

Sus. (întră pe ușa din fund. Toaleta elegantă dar cam încârcată. Rîde cu hohot.) Hahaha, miñunat, delicios. Victoriță!

Vict. Coconiță?

Sus. Tu cunosci, nu-i așa, pe D-l Codoban?

Vict. Pe bătrânul jude? Cum să nu-l cunosc.

Sus. Am fost acum la dênsul, ca să-mi iaă actele de proces și — închipesce-ți, mi-a făcut o declarație de amor.

Vict. Fiind că ai poftit-o chiar D-ta coconiță, tot-de-a-una i-ai zîmbit dulce.

Sus. Da, voiam să ved cum se pórtă la asemenea ocașie un jude aședat — cum vorbesce de amor. — A fost delicios. — (Rîde). Un eroū al paragrafilor și o declarațiune de amor nebună — m'am amusat de minune. Când l'am vedut în-genunchiat, am rîs cu hohot — și am fugit. Dar

am deschis ușa înspre odaia d'alături, ca să vedă copiii pe șeful lor în genunchi. Vai, mult era ridicol bietul jude!

Vict. Sърmanul!

Sus. (își scote pălăria și mănușile). Am avut lipsă ađi de înveselire — căci m'am sculat cu gânduri pré posomorîte. Trebuie să-ți spuі un lucru, de care te vei mira — la dejun am regretat mórtea bărbatului meu. —

Vict. Ba ău, coconița?

Sus. Este plicticos a dejuna singură.

Vict. Dar boerul nu era nici de cum galant om — petrecea tot la cafenea și — mereu se certa.

Sus. (pusă pe gânduri). Da — da. —

Vict. Era gâlcevos — jalus — scump. —

Sus. Ajungă-ți. (Să opresce înaintea unui portret mare care represintă pe un domn în costum elegant, cu mustăți și cu barbă). Aі auđit Radule, cum îndrăznesce a vorbi astă fată de tine, care aі fost atât de nobil — de mare.

Vict. Nici vorbă, . . . boerul a fost un pitic.

Sus. Tăcere! — (Cătră portret). Radul meu! Par'că te ved — cum m'ai pețit de la tată meu. Mândră am primit oferta ta — viața în casa părintescă era plicticosă! — (Cu alt vers). Da, Victorița,

am crescut în „bumbăcărie“. — Tată meu era comersant de bonete — un negoț cam moșic dar cu venit frumos. Când boerul Munteanu m'a dus la altar, aveam în fie-care mână câte două sute de mił de franci. —

Viet. O zestre de patru sute de mił de franci.

Sus. (privesce portretul). Ce căutătură nobilă — cât îi sémână portretul!

Viet. Hm — mie îmi pare că nasul boerului a fost mai... cum să mă exprim, — a fost mai.

Sus. (să uită cu o lornietă la portre.) Și deș credi? — Da ai dreptate, pictorul a greșit nasul cu totul, trebuie să-ı retrimit portretul — îi vei esplica cu aménuntul cum a fost nasul soțului meu — nu-ı așa? (Șede pe divanul din stânga).

Viet. Ceea ce spun, o ție numai de dragul D-tale coconiță. — Sciũ cât de nefericită te-ai simțit. — El era atât de arțăgos.

Sus. Arțăgos, gelos — cu un cuvânt de ne-suferit. Dcă ar mai fi trăit, aș fi cerut divorț (lamentându-se) ori m-ı-aș fi curmat firul vieței. — Fie cum va fi, Victoriță — nici acum nu sunt fericită.

Viet. Să pôte? D-ta, o vėduvă, frumósă, tinerică și bogată.

Sus. Him — neplăceri din toate părțile — Rudeniile soțu-meu mi-au intentat un proces pentru moșiile din Oltenia.

Vict. Dar coconiță, ai câștigat procesul — grație tînerului avocat, care a pledat atît de strălucit cauza D-tale.

Sus. Da, am cetisut pledoarul său. Ciudat, un mic avocat de provincie și totuși un talent atît de însemnat... Mi-ar fi plăcut să-l ved. —

Vict. Ar fi interesant, căci prin el ai câștigat cincî sute de miî de franci. —

Sus. L'am răsplătit după merit. Dar ași fi vrut să-l mulțănesc în persoană — să ție că ar fi gentil. — (Melancolică). Victoriță.

Vict. Coconiță?

Sus. Mă plictisesc.

Vict. Mărită-te încă o dată și-ți va trece de urât.

Sus. Să mă mărit încă o dată. (Se scólă). Nicî de cum, ... bărbații de ađi sunt de nesuferit. Nisce ființe afectate, fercheșuite. —

Vict. Adevărat!

Sus. Nu-s în stare a trăi o oră măcar fără țigara lor. — Nu, nu, — de alta nu sunt buni, de cât dór' a cocheta cu dênșii. — Un cuvânt — o

căutătură și étă-î zăpăciți. Décă ai sci, cât de mult îmi place a-î pune în jug, a-î vedea în-genunchiați la picióarele mele — pentru a-mi rîde apoi de ei! — Astea sunt unicele mele clipeli de fericire.

Vict. Dar, cononiță, acésta cochetărie e tot atât de periculósa, precât îți pare de hazlie.

Sus. Periculósă? Ba nici de cum, ea ne aduce noroc și rěsbunare! Ear rěsbunarea e dulce! — Crede mă, Victorită, este o plăcere nespusă a asculta pe acești Domni. — „Ce ochi minunați!“ — Ah — sufletul meü... numai pentru D-ta mă exist, inima numai pentru D-ta mă palpită... te — te iubesc!“ Măi încet D-le! — Ba nu Pol, D-ta nu mă iubesci! Acum urméză suspinurile — jură-mintele, — „Un singur mic cuvěnt din gura D-tale îmi dá viéță séü mórte! — Vorbesce! — Veđi-mě aici la picióarele D-tale!“ „Ah Pol, scólă de colea“. Fi cu minte. „Nu vroî!“ — Dară — „Nu“ — In fine, când nu măi găsim cuvinte, sunăm, — un servitor vine — un hohot de rîs! — Îți spuî că e o plăcere deliciósă. —

Vict. Cred și eü.

Sus. Dar Victorită — n'a sosit buchetul de viorele?

Vict. Nu coconița, — Domnul Manolescu ađi n'a trimis încă...

Sus. Ha, s'e arată sup'erat.

Vict. Și el s'e numără printre jertfele D-tale. Când a plecat er'i d'aic'i, era furios.

Sus. H'm — și totuși va reveni.

Servitor (înt'ă prin ușa din fund. Aduce o glastră cu camelii.) Din partea Domnului Manolescu. — (Dă glasta Vict. apoi ese).

Sus. (fără a privi). Nu ți-am spus! — Adă draga mea. — (Vict. îi dă glastră). Ce fel? — O camelie? Tocmai er'i s'a jucat „Dama cu camelii“ curtisana luată în ap'erare de marele dramatic Alexandru Dumas fiu... Nu cred, că Manolescu prin acest cadou, să-și fi permis o alusie próstă față de mine?

Vict. Este și un bilet?

Sus. (ia biletul de pe glastră). Coconița — ești o cochetă. — Te-am iubit, încurajat de privirele D-tale — După trei luni de așteptare — când inima și capu-mi steteau în flacări — m'am aruncat la picióarele D-tale ér D-ta, ai sunat clopoțelul — cameriera D-tale a înt'rat și în prezența ei, m'i-ai r'is în fața. Adio Susană, îți pardonez mórtea mea“. Dumneđeule, nefericitul?

Vict. Trebuie să alergăm la el.

Sus. Sta! — aici e un postscript. — „In momentul în care am pus arma fatală la frunte — clopoțelul resună. Este amicul meu Ionica Barbu — vine ca să încercăm noul său automobil, nu mă voi sinucide“.

Vict. Lașul!

Sus. Nicî unul nu are curagiu! ș'apoi să nu-mi rid de astfel de ómenî? „Tóte diminețile ți-am trimis viorele — acésta camelie are să-ți vestéscă, că a trecut timpul viorelelor nevinovate — spunêndu-ți camelia cum te tacsez, mă resbună asupra D-tale“. Miserabilul! Indrăznesce a-și sulinia alusiunea. Mie o camelie -- mie! — Ce rușine — Mă sugrumă — astă flóre! — Ha!
(Ia glastră și o aruncă pe feréstră).

Vict. (sbieră). Ce faci coconiță?

Vocea lui Glasnic (de pe stradă). Miî de draci, cine aruncă glastre pe feréstră.

Vict. și **Sus.** Ah!

Sus. Ce am făcut?

Vocea. E próstă șaga asta, deș próstă, nu póte fi mai próstă.

Sus. Un trecător, dar s'a depártat.

Vict. Nu mai aud nimic.

Sus. (resuflă ușurată). Scăpate! (Sună un clopoțel tare).

Vict. Suntem perdute.

Sus. (să retrage încetinel spre o ușe laterală). Asta-î el — Victoriță, primesce-l tu aicea — scuză mă dinaintea lui — spune-î —

Glasnic (deschide cu violența ușa din fund). Unde-î proprietarul acestui apartament?

Sus. Ha! (Ese cu un țipet. Jobenul lui Glasnic e turtit, haina lui e mănjită cu pământ. Ține camelia în brațe).

SCENA II.

Victoria. Glasnic.

Glasnic (turbat), Unde-î stăpânul casei?

Vict. A eșit, Domnule.

Glasnic. Imposibil. Pentru a-mi putea arunca acest arbore pe cap, trebuie să fiă neapărat acasă. Provoc pe atentator — îl voi țîri înaintea curții cu jurați.

Vict. Dar' Domnule!

Glasnic. Dar — dar — și veți cu toate astea Bucureșciî trec de un oraș civilizat, de un al doilea Paris. Cum, ce fel civilizat, decât omul în una din stradele cele mai animate este asasinat șiua 'n amedă mare la trei ore, cincispredece minute!

Vict. Dar, Domnule!

Glasnic (aședă glastura pe masă). Dar', nefericito!

Ađi subsemnez contractul meü de căsătorie, — ađi — peste o oră și treispredece minute — mirésamea așteptă deja, o iaü pe domnișóra Zoe a lui Frumușel. Intréga familie Frumușel este deja adunată la Nr. 33 séü peste drum la 34. Domnișóra Zoe mă așteptă cu șése duzine de cămășī și nu sciü câte pälării de la Paris. — Ea însă așteptă pe un mire tēner și fercheș. — D-ta însă cređi, că pot să mă presant dinaintea miresei mele în acest hal social-democratic?

Vict. Domnule, eü. —

Glasnic. Și acest joben mă costă douē decī de lei. Numai un milionar este autorisat o consumă câte o pälărie de douē decī de francī pe đī — eü însă, — eü nu sunt bogat — eü sunt avisat la propriile mele forțe și talente — și totuși cređi că pot extravaga în pälării? Ba mă értă. Ha, ha, ha, sci că-mī placī, pe semne aī vr'un pälărier în familia D-tale, ești strănepóta lui Joben hein?

Vict. Ba, tata meü este șeful unui institut pentru curățirea hainelor. —

Glasnic. Bine — du-ī dar acest gheroc (sē desbracă de el și-l aruncă în brațele Vict.). Cāt despre mine nu mă mișc d'aici, până ce nu voi avea în mână sciuțiī douē decī de Francī — eü-s om de caracter, eü — Eată unde mă așed. (Șede pe un fotoliu).

Vict. Imposibil de a scóte afară pe acest om.

Glasnic (privesce la portret). Ce fel de cadră-î asta? Vai ce mutră urită. Dór' e stăpânul casei? — Domnule reclam sciutiî mei două decî de franci. Ce, nu m'audi? (Susana intră). La dracu! O damă. (Să inchină de mai multe ori înaintea ei cu fața perplecsă. Este încă tot numai în giletca. Susana merge la canapeaua din stînga, își scóte portmoneul și din el o piesă de aur).

SCENA III.

Precedenții. Susuna.

Glasnic. O damă. (La o parte). Toaleta îi este destul de provocătoare, cum ași dice, cu vină 'ncóci. Dar nu voi fi dat în locuința unei Dame cu cameliî?

Sus. (îi întinde moneta, cu serioșitate ironică). Poftim sciutiî două decî de franci, Domnule. — De și-mî achitez prin acésta datoria, totuși — crede mă — sunt desolată de nedibăcia mea. Poți însă să fi încredințat, că-mî voi ispăși păcatul prin un etern regret. Nicî o flóre să nu-mî mai împodobescă locuința mea, ... îmi voi zăbrăni tóte ferestrele — și sper că va veni apoi o di, Domnule, în care — considerând penitența mea — îmi vei putea pardona.

Glasnic. Ah, coconiță — fi convinsă, că eu, decă — Da decă ași fi sciut. —

Sus. Tocmai că sunt convinsă, Domnule — Poftim, aici sunt sciuții douăzeci de franci — poftim.

Glasnic. Vai coconiță, crede-mă, că sunt mai presus de așa ceva. (Încet către Victorița care stă lângă dânsul). Dă-mi gherocul. (Îi îmbracă. Tare către Susana). În adevăr, m'am introdus așa de brutal la D-ta — m-am folosit de nisce expresiuni, pe care le regret acum — Crede-mă, că finețele limbajului nostru nu-mi sunt streine.

Vict. Sârmanul tînăr.

Sus. Nu uita, ceea ce ți-am spus despre portret. —

Vict. Despre posa boerului D-tale reposat, da sciū.

Glasnic (la o parte). Reposat? Mort dară -- o vĕduviță dară. (Tare). Coconiță, revoc cuvĕntul „mutră“.

Sus. Nu înțeleg Domnule!

Glasnic (la o parte). Cu atât mai bine. (Estasiat înaintea portretului). Ce cap frumos! — Sĕmăna cu portretul propriu ce a făcut Rafael — decă n'ar fi bărbos, ași dice, că este Ileana Cozineseana.

Sus. Dar Domnule, m'ie milă de prețiosul D-tale timp.

Glasnic. Ai dreptate coconita, eă... Primesce espresiunea înaltei mele considorațiunii, cu care, (saiută pășind de a îndăratele și restörnă un scaun. Stăruind a sosi de grabă la ușe, aruncă după un gueridou un idolaș chinezesc).

Vict. Ah! (Ridică hîrburile și ese).

Glasnic. Dumneđeule!

Sus. Vaă, frumosul meă Chinez.

Vict. (la o parte), Pare că și el a sosit drept din China (Ese).

SCENA IV.

Susana Glasnic, mai târdiă Victorita.

Sus. A fost o raritate, care m'a costat două sute de franci.

Glasnic. Două sute de franci! Mulți bani pentru un Chinez de porțolană — Dar, (iși scormonesce buzunarele). Pofitim, coconiță, nu vreaă să am un Chinez pe sufletul meă.

Sus. Te rog, ține-ți banii, Domnule!

Glasnic. D'apoă nu mă-ai plătit D-ta jobenul? De ce nu vreaă, ca eă la rîndul meă, să-ți plătesc Chinezul.

Sus. Ba nu Domnule, însă te rog, a meă părăsi acum.

Glasnic (mișcat). Nu mă voi departa, coconiță, până ce nu vei fi aflat, că tînerul, care are onóre a sta dinaintea D-tale, posede nisce calități, ce —

Sus. (la o parte). Este pré plicticos. (Șede pe canapea și ia o broderie la mână).

Glasnic (se duce pe după canapea, apoi ese éráși d-acolo și se aședă lingă dinsa). Am să-ți povestesc istoria vieței mele. Tată meu a fost soldat — acoperit cu rane și decorații, dar — sêrac — (Sus, se scólă nerăbdătore, aruncă broderia, se aședă la pian și cîntă o polca). Pare, că nici asta nu o interesază. — (Se scólă, picîórele marchéză fără de voie pasul polcii astfel dansând polca de jumătate, urméză a povesti). Fiul unui militar acoperit cu rane, dar sêrac, primií o bursă la un colegiu, unde studiaí cu succes strălucit. — Am fost silit, să-mí aleg o carieră. — Sermana mamă mea. (Cătră Sus, care cînta la pian). Esecuți polca pré încet. — Sêrmana mea mamă, pe care din fericire o maí posed și acum, și care este mândră de mine. — (Dansând polca). Singur nu merge dansul. — (Vict. întră). Vină mititică. — (Cuprinde pe Vict. de mijloc și danséză cu dînsa. Vict. rîde de se prăpădesce). Sêrmana mea mamă doria, să-mí aleg cariera de jurisprudentă — și am avut deja frumoșe succese în cariera mea, cred a fi un om luminat între colegii mei. —

Sus. (să scólă). Dansezî! — Victoriță, cum îndrăznescî?

Vict. Ah coconiță, nu-î vina mea, m'a silit.

Sus. Domnule, pare că vreaî să te stabilezî în apartamentul meu. —

Glasnic. Numai până atunci, până-mî vei da pardon, coconiță!

Sus. Trebuie să te prepar, că va dura cam mult (Sede pe canapea).

Glasnic. Fiă — Azi e Mercurî -- D'abia sâmbetă am o înfătoșare.

Vict. Dar nunta Dumitale?

Glasnic. Este o căsătorie de conveniență — familia Frumușel n'are de cât să mai aștepte (Sede comod pe un fotoliu).

Sus. (brodeză, este supărată). Victoriță cetesce-mî jurnalul, seî mai bine, du-te de adă poliția.

Vict. Ce fel?

Glasnic (la o parte). Dracu, călcare de domiciliu... să 'ngrôșă tréba. (Tare). Eacă plec, coconiță.

Sus. Grație cerului.

Glasnic. Nu vei pofti însă, ca să es cu acest joben turtit pe stradă?

Sus. Voiescî dóră să te împrumut cu vr'o pălărie d'ale mele.

Glasnic. Ba nu, ar fi pré impositant ș'apoi — capetele n'au același calibru — permite acestei fetițe, să-mi aducă un joben noū.

Sus. (supărată). Victoriță, adă acestuī Domn o pălărie.

Glasnic (cătră Vict). Du-l pe ăsta de mostră.

Sus. Apoi însă vei pleca d'aici.

Glasnic. La moment. (cătră Vict.). Poftim, pentru D-ta — grăbesce-te — nu vorbi cu portarul.

Vict. Eū.

Glasnic. Și nici cu mirele D-tale.

Vict. (ride) Ce poznaș. (Ese) library Cluj

SCENA V.

Susana. Glasnic.

Sus. (șede jos, la o parte). Cum, să nu pedepsesc eū ore necuviința acestuī domn, să nu-mi resbun asupra luī? (Observă biletul pe care l'a rupt odinioră). Ha, acum știū cum să-mi resbun.

Glasnic. (la o parte). Ce coconiță gentilă. Nu vroī să mă ție de un nătărăū. (Mergënd în sus și în jos, observă o chitară pe pian). A, o chitară, — este a D-tale coconiță și cânti pe ea?

Sus. Firesce.

Glasnic. Și eă — am să-ți cânt de probă.
Pălăria lui don Pedro, romanță, spaniolă — primul vers: (bate un acord pe chitară, apoi declamază).

In frumoăa Barcelonă
O gentilă jună donă,
Făr' de veste pe ferăstră
Repedesce una glastră,
Pe don Pedro nimeresce
Și capela îi turtesce.
„Sus de grabă în palat!“
Păgubașul a strigat.
Dară furia aprinsă
Dona pré de grabă stinse.
Păgubașul fanfaron
Îi șoptesce-acum pardon.

Sus. Cât de bine sciă a improvisa Domnule.

Glasnic (cu modestie). Un modest talent.

Sus. Permite-mi, ca să iaă cuvântul în numele damei. (Ia chitară, bate un acord apoi declamază).

Ea măsoră pe obraznic
Și chitara ia năpraznic,
Apoi cu amar îi spune:
Ce 'ndrăznesci Pedre nebune?
Dar vedând a sa întristate
Simte ca o 'ndoioșare

Și-î șoptesce răsfățată,
„Pedre étă mă 'mpăcată“.

Glasnic (estasiat). Să pôte coconițo.

Sus. (cu fața zimbitóre).

La Barcelona

Fu astă donă!

Glasnic (entusiamat). E divină — adorabilă! Ah,
coconiță!

SCENA VI.

Precedenți. Victorița.

Vict. Poftim Domnule pălăria cea nouă.

Glasnic (la o parte). Ce reu să nimeresce.

(Cătră Vict.) Lasă-ne 'singurî.

Vict. Dară.

Glasnic. Du-te în bucătărie, veđi, ce mirósă
a pârjol. (Impinge pe Vict. pe ușa din drepta afară).

SCENA VII.

Susana. Glasnic.

Sus. (pe canapeaua din stingă). Eî bine Domnule,
acum ai o pălărie. —

Glasnic. Permite-mî coconiță. —

Sus. Astăđi ai să subscrii contractul D-tale
de căsătorie — și familia Frumușel —

Glasnic. Póte să mă adeste până la „Sf. Aşteptă“. Nu e de cât o căsătorie de conveniență“.

Sus. Mirésa D-tale. —

Glasnic. Și ea póte să aştepte — n'are de cât 18 aní.

Sus. Așa de tinerică.

Glasnic. Frumos merit deú! Cine nu-í tēnēr în diua de adí. Până și moşnegii sunt tinerí. — Ş'apoí — este blondină.

Sus. Blondinele sunt gentile.

Glasnic. Ca Nemţóicele, ér eú le-am urât în persóna, care mi-a amărit copilăria. Bona noastră a fost o nemţóică veritabilă, o chiema. Wuciú... (Sē aşeqă lingă Sus.). Așa dară prima datorie a unei femeí frumóse este, de a fi brunetă.

Sus. (ríde cochetă). Ba deú, nu glumescí?

Glasnic (la o parte). Of Dómne, mí-a zîmbit.

Sus. Tací? Ce aí Domnule?

Glasnic (devine mai înfocat). Trebue să sci coco-niță, că sunt fatalist. Bine cuvēntată să fiă acéstă camelie. De óre-ce nu m'a omorít, ímí este dovadă, că trebue să trăiesc pentru D-ta. — Astfel înţeleg eú limbagiul florilor!

Sus. (cochetă). Glumescí, Domnule.

Glasnic (și mai înfocat). Eú să glumesc? Dómne feresce? Nu glumesc — dar nu sciú, ce să petrece

în mine! — Am ferbințeli, inima îmi palpită. Aerul ce respir aici, mă îmbată ca vinul de șampanie. M'ai ertat, 'mî surîzi — ah devin — nebun — inima mî-e înflăcărată — vinele îmi ard, te-te iubesc coconiță, te iubesc (cade în genunchi).

Sus. (plină de bucurie sună tare și se scólă. Vict. intră).
Victoriță, adă Domniei-Sale un pahar cu apă rece.

Vict. Indată coconiță. (Ese).

Sus. (trece pe după canapea). Eată ce te va alina, ce-ți va stinge vălvătaiele. (Ia jobenul cel nou de pe masă și-l dă lui Glasnic, care este încă tot îngenunchiat).

La Barcelonă

Fu astă donăni (Ese ridînd cu hohot).

SCENA VIII.

Glasnic. Victorița.

Vict. (vine cu apă).

Glasnic (se scólă de jos). Și-a permis o glumă cu mine. Mă ia în batjocură — Asta nu-î frumos din partea ei. (Cu mișcare mereu crescîndă). Căci și decă m'am purtat cam necioplit — m'am rugat de ertare, și... și este atît de frumósă încât m'a fascinat pe mine, care în provincie nu am d'a face de cît aprópe numai cu advocați și cu judecători.

Vict. (îi întinde paharul cu apă). Poftim.

Glasnic. Lasă mă în pace șerpóică. (La o parte).
Orî ce bărbat are dreptul a dice cătră o femeie:

te iubesc — Dar nici o femeie nu este în drept a-l lua în rîs, — decă el este sincer și eū, am fost sincer. — Ș'apoi după tóte nu sunt un bādăran primvenit — pot să susțin, că sunt un bărbat cum se cade — un apērător al vėduvelor și al orfanelor peste tot al tuturor pungașilor, cari mă onoréză cu încrederea lor — Mai de ună-dile am conservat societății omenesci pe un individ, care tocase pe nevastă sa de o făcuse numai bucățele. Nu-î lucru de merit ce am făcut eū? Așa ispravă nu-î de séma ori și cui — ca să poți face așa ceva, trebuie să fi trecut prin multe esamene. (Ia o cartă din portofoliul său și o aruncă pe masă cătră Vict.).

Unde mī-e pālăria? — Dar étă, că o am în mână. —

Vict. (îi da pālăria cea turtită). Decă va fi călcată cu ferul, seū reparată.

Glasnic. Aī dreptate. Adio mititico.

Vict. (arată spre paharul cu apa). Și deū — nu poftesci!

Glasnic. Mersi — nu mī-e sete. (Ese prin ușa din fund).

SCENA IX.

Victorița, Apoi Susana.

Vict. Îmī place de acest domn. Părea fôrte mișcat.

Sus. (între rîdînd). S'a dus? In fine!

Vict. Dar părea desolat, coconiță (Duce paharul cu apă).

Sus. (suprimându-și risul). Destul — Până la cele din urmă vreai să-l iaî în apărare! Ah, ce ochi sgăi, când îi oferi apa. —

Vict. Ah coconiță, cât de șarmant a fost dînsul.

Sus. Ba e scârbos! N'are nici o urmă de elegantă! Hahaha și ce față de rîs — hahaha, colea în genunchi și cu ochii sgăiți, hahaha!

Vict. In adevăr a fost o posă ciudată pentru un avocat.

Sus. El — avocat?

Vict. Apărător al văduvelor și orfanelor, peste tot al tuturor pungașilor, cari-l onorează cu încrederea lor — după cum singur s'a exprimat. Eată carta sa (îi o dă),

Sus. (cetesce). „Andreiū Glasnic“ — ah, avocatul meu, cel ce mî-a câștigat procesul.

Vict. Deū, să pôte?

Sus. Dumneđeule, ce am făcut — un tîner atît de drăguț! — Căci e drăguț, Victoriță.

Vict. De bună sémă.

Sus. Ce elegantă, ce spirit! Un bărbat cu cap și inimă.

Vict. Și cât de bine danséză.

Sus. Și cât de frumos împrumiséză — Am făcut o prostie! Trebuie să-î mai vorbesc odată.

Vict. Tocmai va fi eșit pe stradă.

Sus. Cum să fac?

Vict. Mai aruncă-î încă ceva pe cap.

Sus. Ce ideie! Fugi după el — adă-î în apoi — spune-î. (Glasnic se arată în ușa din fund). Eată-î (Victorița ese).

SCENA X.

Glasnic. Susana. Mai pe urmă Victorița.

Glasnic (fôrte aședat. Are un chinez în mână). Cocomiță, cu privire la situațiunea noastră, nu voiesc să vă rămân cu nimic dator și — eu însă vă datorez un mic Chinez de porțelan. Eată-î. Este fôrte urât -- dar fôrte scump. Cursul Chinezilor s'a urcat în timpurile din urmă. (Îl aședă pe masă). Acum însă permite-mi cocomiță. — (Vrea să plece).

Sus. (fôrte mișcată). Domnule Glasnic.

Glasnic (se uită la ceasornic). Trei fără un sfert — și contractul meu de căsătorie. —

Sus. Nu este de cât o căsătorie de conveniență. —

Glasnic. In adevăr. Inșă familia Frumușel —

Sus. Va aștepta — D-ta ești dară avocat, Domnule?

Glasnic. Da, Andreiș Glasnic — cel de pe urmă Glasnic — de nu voi avea ereșî masculinî, némul meu să stinge tot odată cu mine, dar voi avea grije. —

Sus. Dar Domnule — mî-ai purtat un proces — la Craiova, mî-ai salvat o parte din averea mea.

Glasnic. Tot ce se pôte. — Am onóre a saluta pe vėduva Muntean.

Sus. Da, eu-s, D-le, și — recunoscința mea.

Glasnic (rece). E achitată. Pôte aî fi fost mai puțin crudelă, dar nu mē cunosceaî.

Sus. Domnule Glasnic, ertă-mē.

Glasnic. Te ert coconișă — mē simț fericit, că țî-am putut face pe caraghios. Căt de prost am fost când am îndrăznit a crede — sunt eū óre făcut, ca să fiū iubit. — Ce sunt în lume. — Un mic și neînsemnat provincial. —

Sus. Domnule Glasnic.

Glasnic. N'am nicî măcar meritul de a-mî dresa mustățile cu mașina, prin urmare ce sunt? Nimica tóte, un om care nu merită de a fi iubit — și decă inima mi se mișcă — decă vrea să vorbescă, atunci mi se đice: couche! (Își scóte batista și

șede spre dreapta). Ah coconiță, mult mă dore purtarea D-tale.

Sus. Ce fel — nu a fost glumă — ceea ce mi spuseși mai adineórea,... ai resimțit în adevăr ceea ce mi-ai spus.

Glasnic (cu căldura). Da, am resimțit în adêncul inimei mele.

Sus. Décă dar — îți — mărturisesc acuma, că la cetirea strălucitului D-tale pledoar, am regretat că n'am putut fi de față — Cu ce plăcere ași fi vroit să te vêd, răpit de elocența D-tale, să-ți vêd gestele cele nobile, fața-ti expresivă.

Glasnic. Aibi milă de modestia mea.

Sus. Ah, nici nu mai sciũ ce spun. (Șede lângă dênsul). Nu sciũ ce simțesc!

Glasnic. Îți țiuces urechile, cum mi-aũ țiuuit și mie mai adineórea.

Sus. Nu ți-am recunoscut valórea, te-am respins.

Glasnic. Pe când un singur cuvênt din gura D-tale ar fi fost suficient, . . .

Sus. Da! — Mână în mână, — a merge părechie prin lume. — A avea un singur gând — un suflet — o inimă!

Glasnic. Ași putea dêu să sperez?

Sus. D'așa ceva n'am vorbit.

Glasnic. Nu dar îmi vei spune și asta — Ah, coconiță pronunță acest cuvânt prețios, această musică a inimei, această simfonie cerescă. Mă iubesci. . . da. . . spune-mi acest cuvânt deesc!

Sus. Da, te iubesc.

Glasnic (cu bucurie, se scólă). Și deș, mă iubesci? (Sună tare, Vict. intră). Adă coconiței un pahar cu apă rece.

Vict. Ce s'aduc?

Sus. Ce fel, un pahar cu apă cere.

Glasnic. Ție ca și mie.

In frumoșa Barcelonă

BCU Cluj / University Library Cluj
gentilă

(se intrerupe și să uită la ceasornic).

Sus. (se scólă, la o parte). La dracu! (Tare). Acastă glumă a fost cam próstă. (Ride).

Glasnic (la o parte). Face haz, deci e cu minte, (Tare). Ești o damă cu spirit.

Vict. (vine cu apa). Poftim paharul cu apă.

Glasnic. Bea o tu singură și să-ți fiă de bine (Cătră Sus. întindându-i améndouē mânile). Fără supărare?

Sus. (după o mică pregetare îi dă mâna). Fără supărare?

Glasnic. La Barcelonă.

Sus. Fu astă donă.

Glasnic. La Barcelona, la Barcelona (Ese).